

Darujte předplatné **Taneční zóny**

Auftrag, nebo pověření? (PROTI)

„Auftrag“ je česky „příkaz“ (slovníky připouští i význam „objednávka“), nikoli „pověření“. Nepotřebuji být bůhvíjaký lingvista, abych poznal, že „pověření“ a „příkaz“ není totéž. Kdyby autor chtěl napsat hru o „pověření“, jak české diváky mystifikují titulky i dvaatřicet let starý překlad, nejspíš by napsal „Beauftragung“. Jenže on napsal hru – spíše než o hru jde o básnické podobenství, čarující s reálným časem i slovy – o vývozu „děvky revoluce“ do odlehlých končin na Jamajce.

Müllerovo Pověření je inscenováno také jako bizarní show s pudly FOTO

KIVA

A když v nejsilnější scéně hry, v monologu ve výtahu, bíle pierotsky nalíčená Corinna Harfouch se začne jako kafkauský podúředník bát, *jak splnit příkaz, o jehož obsahu nemám tušení?!*, pak si všimnete, že se v okolí smějí jen ti, kdo nechtou titulky (v nich totiž slovo „pověření“ bylo katem vtípu). Překladové lapy však nebyly zdaleka jediným důvodem mého zklamání.

Vidět jeden den na Vinohradech minimalistické komorní „drama faktu“ Hans Schleif. Po stopách (Schauspielhaus Zürich) a druhý den tamtéž na velké scéně **Auftrag** (Schauspielhaus Hannover) znamená zažít dva protilehlé póly současného německojazyčného politického divadla. V prvním případě jde o „divadlo soustředění“ (na téma málem detektivního pátrání po nacistické minulosti předka hlavní postavy), ve druhém o typické „divadlo rozptýlu“, zábavy ve smyslu pouťovými efekty „zabavit, ukrást“ divákovi jakékoli soustředění na téma. Chvillemi, než upadnou do manýry, se těmi pohyby divadelního znaku bavíte. Hle: bílomodročerveně nalíčení herci otevírají ústa a mluví za ně někdo jiný; hle: na videu a poté i v reálu se jako v prvomájovém alegorickém voze pohybují karikatury revolucionářů, od Stalina, Lenina, Mao Ce-tunga, Che Guevary až po Rosu Luxemburgovou (málokdo z publika, rozptýlen tou podobou, vnímal jejich repliky: za mnou se dva manželé nahlas dohadovali, zda ten fousatý je Fidel, nebo Trockij).

Přítom inscenace začíná nadějně, třicet let starou nahrávkou autentického hlasu „havlovsky“ rozpačitého Müllera (*Protože je tu napsáno scénické čtení, myslel jsem, že mi tu hru někdo přečte. Tak když mi nebudete rozumět, protestujte a dál bude číst Minetti*). A těšil jsem se na avizovanou vstupní situaci tří emisarů francouzského Konventu (Debuisson, Galloudec a Sasportas), kteří dostali **příkaz** vyvézt revoluci na Jamajku, zatímco se doma změnila vláda a moc uchvátil Napoleon. Jenže místo rozehrání této existenciální situace inscenátoři pocítili potřebu exhibovat: přivedli na scénu sovětského „matrosa“ s rudou vlajkou, který zatančil estrádní taneční číslo s vlajkou a tyčí za zvuků ruskými rytmy inspirované hudby (živá hudba byla i tak jedním z mála kladů večera). Následovalo zmíněné pásmo optických i zvukových efektů, iluzionistických kouzel a videotriků (nejpovedenější bylo komiksově vykreslené *Divadlo revoluce* jako boxerské utkání Dantoba s Robespierrem).

V tom bujarém randálu zaniklo to nejcennější – autorův básnický jazyk (*Jsem nůž, jímž mrtvý páčí víko své rakve... Pohleď na moji Francii, prsa svrasklá, mezi stehny poušť...*). Vnějšíšek duté show se dal na pochod vinohradským divadlem a pohřbil výpověď.

Hodnocení: 1,5

Schauspielhaus Hannover – Heiner Müller: Pověření. Režie Tom Kühnel, Jürgen Kuttner, scéna Jo Schramm, Anna Sörensen, kostýmy Ulrike Gutbrod, hudba Hannes Gwisdek, Peter Bartz, Moritz Bossmann, Boris Nielsen (Die Tentakel von Delphi), dramaturgie Johannes Kirsten. Premiéra 11. září 2015.

Komentáře k článku: Auftrag, nebo pověření? (PROTI)

Přidat komentář

(Nezapomeňte vyplnit položky označené hvězdičkou.)
